

‘Commotie in rechtbank over strafmaat’

ANP – 23:46

© AFP

Tijdens een zitting in Amsterdam gisteren is commotie ontstaan over een rechterlijke uitspraak. Yasmine P. (28), die vorig jaar een zestienjarige meisje dood reed onder invloed van alcohol, kreeg 240 uur taakstraf en een rijntzegging van drie jaar opgelegd. Ook moet P. een verplichte alcohol preventie cursus gaan volgen. De vader van het omgekomen meisje was aanwezig bij de zitting en had zijn emoties niet in de hand.

Het zestienjarige meisje werd op de terugweg na een avondje stappen in Amsterdam geschept door P. toen ze de Van Baerlestraat overstak om haar fiets te pakken. Vriendinnen van het meisje zagen het ongeluk voor hun ogen gebeuren. Het slachtoffer werd nog met een trauma helikopter naar het AMC overgebracht maar het mocht niet

meer baten. Ze overleed de volgende ochtend aan haar verwondingen. Na een adem-analyse bleek dat P. drie keer de maximale hoeveelheid alcohol in haar bloed had.

Dood door schuld

Het openbaar ministerie achtte ‘dood door schuld’ bewezen en eiste daarom vier jaar onvoorwaardelijke celstraf, een onvoorwaardelijke rijntzegging en een verplichte cursus. De rechter oordeelde aanzienlijk milder en kwam tot de uitspraak van 240 uur taakstraf, een rijntzegging van drie jaar en het verplicht volgen van de preventie cursus. Hij achtte roekeloos rijgedrag niet onomstotelijk bewezen en vond dat P., die zich bijzonder berouwvol toonde tijdens de zitting, emotioneel al levenslang had door het ongeval.

Emotionele uithaal

De vader van het omgekomen meisje kon zich aan het einde van de zitting niet langer inhouden en vervloekte de vrouw die zijn enige kind doodreed. 'Je zou een nekschot moeten krijgen,' schreeuwde de man door de rechtszaal. 'Je hebt niet één moord op je geweten, maar die op een hele familie. We zijn kapot!' De geuite emotie van de vader overschreed de spelregels van het in Nederland sinds twee jaar ingestelde spreekrecht voor nabestaanden. Het is niet toegestaan de verdachte uit te schelden en/of te bedreigen.

Spreekrecht

Een verdachte van een misdrijf is pas schuldig als de rechter heeft vastgesteld dat

er wettig en overtuigend bewijs is. Voor slachtoffers kan dit een frustrerende ervaring zijn. Het delict en de dader staan centraal. Het gaat om het onderzoek naar de feiten en er is weinig ruimte voor het leed en de emoties van de slachtoffers. Het spreekrecht heeft als doel om slachtoffers op een zitting een stem te geven. Het brengt meer evenwicht tussen rechten van verdachten en rechten van slachtoffers. Spelregels zijn ingevoerd om te heftige confrontaties en emoties te voorkomen. Onbeperkt spreekrecht zou de praktijk en sfeer van het strafrecht teveel aantasten.

De vader van het omgekomen meisje werd dan ook verwijderd uit de rechtszaal.

1

Amsterdam, de Bijlmer

‘Aan de deur wordt niet gekocht. Hebben jullie verdomme geen ogen in je kop?’ Luuk Gerritsen greep de deur vast en wilde hem dichttrekken om de twee mannen op de sticker te wijzen die zijn moeder er pas geleden op had geplakt. Hier in de flat werd je gek van de verkopers. Van stofzuigers tot uitvaartverzekeringen. Alsof hij daar de poen voor had, en dan nog. Opflikkeren. Hij zou deze gladjakkers weleens even wijzen op zijn sticker en dan de deur voor hun neuzen dichtslaan. Hij liet niet met zich sollen, niks ervan. Luuk trok aan de deur, maar stuitte op weerstand.

Hij liet de deur los en keek verbaasd naar de grond. Een van de mannen, de jongste, had zonder dat Luuk het in de gaten had gehad zijn voet een stuk naar voren gezet. Dat was wel een heel agressieve verkooptechniek.

‘Aha,’ zei Luuk. ‘Gaan we zo beginnen.’ Hij zette een stap naar voren en maakte zich breed. Dat werkte meestal wel, hij was bijna iedere dag in de sportschool te vinden en dat kon je van deze mannetjes niet zeggen. Alhoewel die linker er nog best oké uitzag voor een ouwe knar. Een beetje zo’n verweerde legerkop had hij, met dat gemillimeterde witte haar en die blauwe oogjes. Over zijn wang liep een flink litteken. Even aarzelde Luuk. Wären dit wel verkopers? En waarom zeiden ze niets?

‘Hé, tong verloren?’ vroeg hij en hij stroopte zijn mouwen op. Hij spande zijn spierballen en zijn tatoeage met I LOVE MUM bolde op.

‘Henk hield ook van zijn moeder,’ sprak de militaire kop rustig.

‘Hè, hè, dus je kunt wel praten,’ zei Luuk spottend en hij zette zijn handen in zijn zij. Hij draaide zijn hoofd een beetje en keek naar links. Mooi, de honkbalknuppel stond er nog. Die kon hij weleens nodig hebben. Luuk Gerritsen had dan wel zijn school niet afgemaakt, maar hij was niet dom. Deze meneertjes waren geen verkopers. Daar kon je donder op zeggen. Wat zei die ouwe nou net?

‘Wat had je nou net over m’n moeder?’ vroeg hij.

‘Niet over de jouwe,’ zei de jongere man. Hij was eind twintig, schatte Luuk in, klein en tener. Zijn haar was lichtblond, half-lang en krulde over zijn hoge voorhoofd.

‘Heb je een kanarie ingeslikt ofzo?’ zei Luuk en hij begon te lachen. ‘Of ben je gewoon een vuile flikker?’ Hij deed weer een stap naar voren, deze kon hij wel hebben. Het was die ouwe waar hij zich niet zo lekker bij voelde. Die had iets met zijn ogen, iets wat hij herkende bij zichzelf en zijn maten als het spannend werd bij een vechtpartij of een drugstransport.

‘Doe het,’ zei de oudere man ineens. ‘Doe het, zoals ik het je geleerd heb.’

Luuk draaide zijn massieve lijf zo snel hij kon weg van de mannen en greep naast de deur. Zijn hand sloot zich om het hout van de honkbalknuppel. Hij spande zijn spieren, kromde zijn rug en zoog zijn adem naar binnen. In een soepele beweging hief hij de knuppel achter zijn hoofd en hij grijsde. Die ouwe knar zou spijt krijgen van zijn arrogante gedoe, die kon zo rechtstreeks naar de tandarts, en...

De jongere man deed ineens een grote stap naar voren. Luuk lachte scherp, hij had niet verwacht dat die kleine het lef zou hebben. Hij liet de honkbalknuppel nonchalant langs zijn lijf zakken, dit kereltje greep hij wel met zijn blote handen.

‘Zout op, schat,’ zei Luuk met een gemaakt hoog stemmetje. ‘Ik heb al verkering.’ Hij wilde hem net een duwtje geven met de knuppel toen de man bliksemsnel iets kouds in zijn zij duwde.

‘Hé, verdomme, wat...’

‘Doe het,’ hoorde Luuk blauwoog sissen. Een militair, dacht Luuk. Zeker weten. Hij hief opnieuw zijn arm met de knuppel op. Hij moest snel zijn, dit liep uit de klauwen. Daar kon je vergif op innemen.

‘Hier, vuile klootzak,’ schreeuwde hij uit, ‘eens zien wat...’

Een gloeiend hete golf van pijn verspreidde zich ineens vanuit zijn zij, sidderend over zijn ruggengraat. Luuk wilde schreeuwen maar er kwam niets. Tot zijn afgrijzen merkte hij dat zijn lijf achterover begon te hellen en hij er geen controle meer over had. De knuppel gleed uit zijn krachteloze hand en kletterde op de grond. Het geluid bonkte zijn schedel binnen alsof er een versterker op was aangesloten.

‘Goed zo, jongen,’ hoorde hij de oude man nog zeggen. ‘En nu snel naar binnen.’

Het laatste wat Luuk Gerritsen besepte, was dat zijn achterhoofd explodeerde op de tegelvloer.

voorpublicatie *Afrekening* – HELEEN VAN DER KEMP

© 2011 Heleen van der Kemp en Uitgeverij Verbum Crime
Omslagontwerp Cunera Joosten
Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Auteursfoto omslag Wim Barzilay. www.wbafotografie.nl
Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 94 610 9006 5
NUR 332

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl